Educadores i educadors que són artistes socials

written by Ramón Flecha | 3 de May de 2023

Cap de les nou muses es va dedicar a la pintura, arquitectura i escultura perquè durant molts segles no es van considerar art, s'al·legava que no tenien una dimensió intel·lectual. Durant el Renaixement, els va començar a arribar eixe reconeixement que després es va estendre retrospectivament a les obres realitzades amb anterioritat. Fins al segle XX inclòs, tampoc s'ha reconegut com a art la creació de noves relacions humanes tan plenes de bellesa, bondat i veritat com la "Nascita di Venere" de Botticelli.

No és menys difícil ni menys important decorar una llar o una escola amb eixes belles relacions humanes que amb eixe bell quadre. La neurociència, entre altres sabers, està obtenint cada vegada més evidències empíriques de la influència que en les vides humanes té eixe quadre en la paret i eixes relacions dins d'eixe espai. Fins i tot quan visitem de majors la que va ser la nostra escola, recorrem el carrer que la unia al nostre domicili i potser entrem en la que va ser la nostra llar, la nostra memòria es remou més amb les relacions que allí vam tindre i vam viure que amb el decorat físic també important de les seues parets.

Qui no recorda a eixa educadora o educador que ens va realitzar una aportació important per a les nostres vides? Fins fa molt poc temps, eixa labor docent, eixa creació de

noves relacions i dimensions de les nostres vides, no ha sigut reconeguda com a art igual que tampoc ho van ser durant segles pintures com el “Retrat de Safo de Mitelene”. Les profundes i accelerades transformacions de l’actual societat dialògica estan fent emergir molt ràpidament el reconeixement d’eixa labor educadora com a art social, fins i tot s’estan presentant ja evidències de com millora més les vides de la humanitat que cap de les arts anteriors.

Este canvi accelerat està començant a obrir els ulls de la societat cap a la importància de la bellesa que docents descobreixen en les relacions del seu alumnat i la promouen treballant al mateix temps per a evitar la lletjor que sovint hi ha en elles. Eixa labor no la fem només com a professionals de l’educació, sinó també com a familiars de les xiquetes i xiquets que ara s’estan educant i que sempre portaran en la seua memòria el record del que vam fer amb i per a elles i ells.